

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Lampedusa, poort naar Europa

Vorige week noemde ik al even zijn naam: Fritz Behrendt. Vandaag nog maar een herinnering aan mijn samenwerking met hem. De laatste tijd is het kleine eiland Lampedusa nogal vaak in het nieuws gekomen als toevluchtsoord voor bootvluchtelingen uit Tunesië en Libië. Dit alles herinnerde mij aan een brochure die ik in de vijftiger jaren van de vorige eeuw heb geschreven voor de Europese Beweging. Hij was bestemd voor de jeugd als propaganda voor het verenigde Europa dat toen in zijn huidige vorm nog geboren moest worden. De titel luidde *Tussen Lampedusa en Lofoten*, de illustraties waren van tekenaar Fritz Behrendt met wie ik toen dikwijls samenwerkte. Feitelijk was ik zijn eerste werkgever. Daarvan getuigt onderstaande opdracht in het boek met zijn prenten.

Voor Ton Oosterhuis
in dankbare herinnering
aan mijn nieuwe start
bij "Arbeid"

Fritz B.
Oktober 2006

Als politieke tekenaar in dagbladen begon Behrendt zijn schitterende carrière in 1953 in *Het Parool* en het *Algemeen Handelsblad*. Maar hij was toen al enige tijd een vaste medewerker van de bladen die ik redigeerde in dienst van de PvdA. Onze samenwerking was vruchtbaar en kende vele facetten. Zo hebben we ooit samen op verzoek van de redactie van het *Algemeen Handelsblad* een stripverhaal ontworpen. Het moest een tegenhanger worden tegenover Tom Poes en Ollie B. Bommel. Ons verhaal over *Willem Wobbel en de sjaal van Perzië* vond echter geen genade in de ogen van de redactie.

Herinneringen aan WO II (1)

Veertien jaar was ik toen mijn moeder mij op een ochtend wakker maakte met de woorden: "Het is oorlog". Die oorlogsdagen blijven mij altijd bij met zijn stralende zon in een hemelsblauwe lucht en daartegen afgetekend de inktzwarte rookkolom van de brandende olietanks in Amsterdam. De oorlog zelf was ver weg en heeft ons in Zaandam niet bereikt. Het was over voor je het besepte. De bezettingsjaren begonnen voor mij met de paniek toen secretarissen van partij en vakbeweging hun archieven en ledenlijsten kwamen aanbieden om ze in de oven van onze bakkerij te laten verbranden.

In dat eerste jaar bestond er nog zoiets als joods cabaret. We bezochten hun voorstellingen in het Desmet-theater. Ik zie nog Sylvain Poons midden op het toneel staan, schichtig naar links en naar rechts kijkend, maar overigens zwijgend. Intussen speelde pianist Isja Rossican de overbekende melodie waarvan iedereen de aangepaste tekst kende: *Op de hoek van de straat / staat een NSB-er*. Ook mijn favoriete Johnny & Jones traden daar toen nog op. Voor openlijk verzet tegen de groeiende invloed van de NSB was er weinig ruimte. Ik weet nog dat mijn vader, toen hij hoorde dat iemand de klandizie had opgezegd wegens het gerucht dat hij fout zou zijn, op hoge poten, en met het speldje van de Nederlandse Unie op zijn revers, verhaal ging halen. En uiteraard de klant terugwon.